

POSTANOWIENIE

25 stycznia 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Adam Doliwa

na posiedzeniu niejawnym 25 stycznia 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa M. C. i B. C. przeciwko Bank spółce akcyjnej w W.
o zapłatę ewentualnie o ustalenie,
na skutek skargi kasacyjnej M. C., B. C. i skargi kasacyjnej Bank spółki akcyjnej w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 27 stycznia 2022 r., I ACa 482/19,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej powodów do rozpoznania;

2. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej pozwanego do rozpoznania;

3. zasądza od powodów na rzecz pozwanego kwotę 5 400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia powodom do dnia zapłaty;

4. zasądza od pozwanego na rzecz powodów kwotę 2 700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia pozwanemu do dnia zapłaty.

[SOP]

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 27 stycznia 2022 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie częściowo zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z 26 marca 2019 r., wydany w sprawie z powództwa M. C. i B. C. przeciwko Bank S.A. z siedzibą w W. o zapłatę, ewentualnie o ustalenie, i oddalił apelację powodów w pozostałym zakresie.

Skargi kasacyjne od wyroku Sądu Apelacyjnego wywiodły obie strony.

W skardze powodów wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania został uzasadniony potrzebą dokonania wykładni art. 487 § 2 k.c. w odniesieniu do możliwości zaliczenia umów kredytu hipotecznego do umów wzajemnych oraz oczywistą zasadnością, wynikającą z przyjęcia przez Sąd odwoławczy, że pozwanemu przysługuje prawo zatrzymania (art. 496 k.c.).

Natomiast pozwany podniósł następujące argumenty:

1. występowanie w sprawie zagadnienia prawnego – czy stwierdzenie bezskuteczności normy przeliczeniowej, określającej zasady ustalania wartości waluty obcej w umowie kredytu indeksowanego (wskazanej w art. 69 pkt 4b Prawa bankowego), zawartej przed 24 stycznia 2009 r., uwzględniając art. 385¹ § 2 k.c., zgodnie z którym strony są związane umową w pozostałym zakresie, prowadzi do:

(a) utrzymania umowy w mocy i zachowania jej indeksowanego charakteru, przy uwzględnieniu normy dyspozytywnej bądź takiej, którą strony mogłyby przyjąć w drodze indywidualnych negocjacji, tj. przyjmując zasadę, że rozliczenia walutowe powinny być dokonywane w oparciu o kurs obiektywny (kurs średni Narodowego Banku Polskiego),

(b) przyjęcia, że bez normy przeliczeniowej umowa w dalszym ciągu może być wykonywana jako kredyt złotowy bez indeksacji do waluty obcej, jednocześnie oprocentowany w oparciu o stopy referencyjne właściwe dla waluty indeksacji,

(c) bezwzględnej nieważności tej umowy, w związku z jej niewykonalnością bądź przyjęciem, że norma przeliczeniowa kształtuje główne świadczenia stron lub sama w sobie narusza zasadę określoności świadczenia (art.

353¹ k.c. w zw. z art. 58 § k.c.), co jest skutkiem automatycznym w każdej sprawie, niezależnym od twierdzeń stron i złożenia przez konsumenta odpowiednich oświadczeń,

(d) trwałej bezskuteczności umowy, z przyczyn wskazanych pod lit. (c) z tą jednak różnicą, że konsument powinien złożyć oświadczenie odpowiedniej treści, a sąd powinien zbadać, czy konsument wyraził swoją wolę unieważnienia umowy w sposób świadomy co do wszystkich skutków nieważności umowy;

2. występowanie zagadnienia prawnego - czy art. 15zzs¹ ust. 1 pkt 4 ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, zmieniający skład sądu rozpoznającego sprawę z kolegiального (trzech sędziów) na skład jednoosobowy (jeden sędzia) oraz upoważniający prezesa sądu do zarządzenia rozpoznania sprawy w dotychczasowym składzie, ma zastosowanie do spraw wszczętych przed wejściem w życie tej ustawy i co do których wyznaczony już został skład trzech sędziów?

3. zarzut nieważności postępowania wynikający z rozpoznania sprawy w niewłaściwym składzie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Choć wymagania stawiane istotnemu zagadnieniu prawnemu i potrzebie dokonania wykładni przepisów prawa jako przyczynom przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie są tożsame, to w obu przypadkach musi występować przymiot nowości, a tym samym problem prawny przedstawiony do rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy nie może być już rozwiązany w orzecznictwie (zob. np. postanowienia SN z 15 września 2023 r., I CSK 4360/22; z 29 sierpnia 2023 r., I CSK 4599/22; z 15 września 2023 r., I CSK 4360/22; z 18 sierpnia 2023 r., I CSK 4091/22; z 2 sierpnia 2023 r., I CSK 6585/22; z 13 lipca 2023 r., I CSK 2570/22; z 30 maja 2023 r., I CSK 5362/22; z 24 kwietnia 2023 r., I CSK 5428/22; z 25 października 2023 r., I CSK 2989/23; z 27 września 2023 r., I CSK 4679/22, z 17 sierpnia 2023 r., I CSK 5668/22).

W przypadku przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. przyjęcie skargi do rozpoznania może uzasadniać rozbieżność występująca w orzecznictwie Sądu Najwyższego lub sądów powszechnych (zob. np. postanowienia SN z 30 czerwca

2023 r., I CSK 3515/22; z 6 grudnia 2023 r., I CSK 555/23; z 20 września 2023 r., I CSK 22/23). Za taką rozbieżność nie uważa się jednak istnienia pojedynczych orzeczeń odbiegających od powszechnie przyjętego stanowiska (zob. np. postanowienie SN z 28 lipca 2023 r., I CSK 519/23). W każdym natomiast przypadku, jeśli skarżący dąży do zakwestionowania ustalonej już linii orzeczniczej, to powinien przedstawić istotne argumenty, ze względu na które zmiana stanowiska Sądu Najwyższego jawi się jako zasadna (zob. np. postanowienia SN z 16 listopada 2023 r., I CSK 3453/23; z 20 października 2023 r., I CSK 1658/23; z 14 czerwca 2023 r., I CSK 1105/23).

Pozwany przedstawił szereg wątpliwości natury prawnej odnoszących się do następstw stwierdzenia abuzywności niektórych postanowień umów kredytu zabezpieczonego hipoteką, w których wszystkie lub wybrane świadczenia stron były wyrażone w walucie obcej lub do tej waluty przeliczane. Kwestie te jednak doczekały się już licznych wypowiedzi nie tylko Sądu Najwyższego, ale też Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

Aktualnie zatem nie budzi wątpliwości, że choć umowa kredytu przewidująca tzw. spread walutowy mieści się w ogólnej konstrukcji umowy kredytu bankowego i stanowi jej możliwy wariant (art. 353¹ k.c. w zw. z art. 69 p.b.), to mechanizm ustalania przez bank kursów waluty, który pozostawia bankowi swobodę w tym zakresie, jest w sposób oczywisty sprzeczny z dobrymi obyczajami i rażąco narusza interesy konsumenta, zaś klauzula, która nie zawiera jednoznacznej treści i przez to pozwala na pełną swobodę decyzyjną przedsiębiorcy w kwestii bardzo istotnej dla konsumenta, dotyczącej kosztów kredytu, jest klauzulą niedozwoloną (por. wyroki SN z 27 listopada 2019 r., II CSK 483/18, OSP 2021, z. 2, poz. 7; z 10 maja 2022 r., II CSKP 285/22; z 13 maja 2022 r., II CSKP 293/22; z 24 czerwca 2022 r., II CSKP 10/22, z 8 listopada 2022 r., II CSKP 1153/22; z 26 stycznia 2023 r., II CSKP 722/22; z 20 lutego 2023 r., II CSKP 809/22; z 8 marca 2023 r., II CSKP 1095/22; z 12 kwietnia 2023 r., II CSKP 1531/22; z dnia 18 kwietnia 2023 r., II CSKP 1511/22).

Również pogląd, że klauzule przeliczeniowe zastrzeżone w umowie kredytu indeksowanego lub denominowanego do waluty obcej określają główne

świadczenie kredytobiorcy utrwalił się już w wypowiedziach Sądu Najwyższego (zob.m.in. wyroki Sądu Najwyższego: z 4 kwietnia 2019 r., III CSK 159/17; z 9 maja 2019 r., I CSK 242/18; z 11 grudnia 2019 r., V CSK 382/18; z 30 września 2020 r., I CSK 556/18; z 2 czerwca 2021 r., I CSKP 55/21; z 27 lipca 2021 r., V CSKP 49/21; z 3 lutego 2022 r., II CSKP 415/22; z 28 lipca 2023 r., II CSKP 611/22; z 6 czerwca 2023 r., II CSKP 1159/22; z 7 lutego 2023 r., II CSKP 1541/22).

Jeżeli po wyłączeniu klauzuli abuzywnej umowa nie może obowiązywać w zaktualizowanym kształcie, należy orzec jej nieważność. Wyjątkiem od tej zasady byłoby jedynie wyraźne zaimplementowanie woli konsumenta w przedmiocie utrzymania umowy, w sytuacji, w której sąd rozpoznający sprawę stwierdził, że stwierdzenie nieważności umowy skutkowałoby pokrzywdzeniem konsumenta, zaś konsument podzielałby to stanowisko. Wynika to z utrwalonej linii orzeczniczej TSUE, na którą złożyły się m.in. wyroki z 3 października 2019 r., C-260/18, Kamil Dziubak i Justyna Dziubak; z 29 kwietnia 2021 r., C-19/20, Bank BPH; z 21 września 2023 r., C-139/22, A.M. i P.M. przeciwko mBank S.A.; z 15 czerwca 2023 r., C-520/21, Arkadiusz Szcześniak przeciwko Bankowi M. S.A. W orzeczeniach tych TSUE opowiedział się przeciw możliwości zastąpienia usuniętych nieuczciwych postanowień umownych normami dyspozytywnymi o charakterze ogólnym lub innymi postanowieniami samej umowy, których celem byłaby regulacja innych kwestii. Stanowisko to potwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z 26 kwietnia 2022 r., II CSKP 550/22.

Odnosząc się natomiast do wątpliwości powodów związanych z dopuszczalnością i zakresem zastosowania prawa zatrzymania do roszczeń, których źródłem było zawarcie umowy kredytu, której postanowienia okazały się abuzywne, Sąd Najwyższy wskazał, że co do zasady skorzystanie z tej instytucji prawnej jest możliwe również w odniesieniu do roszczeń wynikających z kredytów denominowanych lub indeksowanych do waluty obcej, jednak jeśli obie wierzytelności istnieją i są jednorodnjakowe (obie strony są zobowiązane do wzajemnego spełnienia świadczeń pieniężnych), to w Kodeksie cywilnym przewidziano dalej idącą instytucję, a mianowicie potrącenie wzajemnych wierzytelności (art. 498 i nast. k.c.). Wówczas nie zastrzega się prawa zatrzymania ze względu na możliwość skorzystania z instytucji potrącenia (zob. np. wyrok SN z

17 marca 2022 r., II CSKP 474/22, OSNC-ZD 2022 nr 4, poz. 44). Takie stanowisko Sądu Najwyższego wynika bezpośrednio z przyjęcia w uchwale SN z 16 lutego 2021 r., III CZP 11/20 oraz w wyroku SN z 3 lutego 2022 r., II CSKP 459/22, że umowa kredytu jest rodzajem umowy wzajemnej.

Natomiast wątpliwości związane z zastosowaniem przepisów szczególnych zmniejszających liczebność składów sędziowskich w czasie epidemii COVID-19 zostały już rozstrzygnięte w uchwale z 29 kwietnia 2022 r., III CZP 77/22, w której Sąd Najwyższy przyjął, że o niedopuszczalnym naruszeniu (zwłaszcza o naruszeniu oczywistym) art. 45 ust. 1 nie świadczy sama ingerencja w zasadę ciągłości (niezmienności) składu orzekającego.

W uzasadnieniu wniosków o przyjęcie do rozpoznania obydwu wniesionych w sprawie skarg kasacyjnych zabrakło zatem kwestii prawnych, które nie zostały jeszcze rozstrzygnięte przez Sąd Najwyższy.

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 2 pkt 6 i 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

(r.g.)

[ał]

